

læggerne bekendt, og det er allerede et betydeligt Skridt frem i Retning af Garanti, naar man kan holde sig til dem. I de fleste Tilfælde ville Forlæggerne af den Slags Skrifter være Folt, for hvem Forbedringshusstraf eller Fængelsstraf har Noget at betyde, og det vil være en alvorlig Hindring for at faae den Slags Skrifter ud, naar Forlæggerne og Forhandlerne vide, at de komme til at bære Strafsansvar, hvorimod det er ganske betydningsløst, naar man veed, at Strafsansvaret kan blive lagt over paa en Bogtrykkerjvend eller en saadan Person, som reelt er eller nominelt nævner sig som Forfatter af disse Værker. Det er et Faktum, som mange af de Sager, jeg har haft med at gjøre, have viist paa det Klarest, at der her er Tale om et rent Styverfængeri, i hvilket der ikke kan være Spørgsmaal om literær Interesse, som ligger langt udenfor det Meste af det, man her har for Dø. I de fleste af de Sager eller i alt Fald mangfoldige af dem, vi have af den Art, søge de Paagældende, efterat være dømt, om Benaadning og sige ligefrem i deres Ansøgning, at de have gjort det for at tjene Penge og slet ikke af anden Grund, og jeg er overbevist om, at det er sandt. De tro at skulle vække Medlidenhed ved at sige: Vi have ikke gjort det, fordi vi interessere os særlig for at fremme Usædelighed eller interessere os særlig for den Slags Skrifter, men vi have gaaet ud paa at gjøre, hvad vi kunde for at skaffe os Fortjeneste ved Affættningen.

Jeg skal endelig bemærke, at en af de store Ulemper ved den nuværende Tingenes Tilstand ikke en Gang saa meget er den, at Forfatterne af slige Skrifter ofte blive frikendte, men, at Straffen er saa ubetydelig. Domstolenes Tilbøjelighed til at vælge de mildere Straffesatser, naar de have Valget, har til Følge, at de Straffe, der blive idømt i disse Sager, ere saa ubetydelige, at Anklagemagten meget hurtigt decourageres, hurtigt kommer til det Resultat: Hvad kan det hjælpe, at vi sætte et stort Apparat i Bevægelsen, thi vi faae dog til Skyende og Sidst Vedkommende kun dømt til 8 Dages simpelt Fængsel eller Bånd og Brød, og det bryde de sig ikke det Mindste om. Det er en af Manglerne ved den nuværende Tingenes Tilstand, og derfor tør jeg sige, at der er vistnok mange Tilfælde, som ikke ere blevne forfulgte af denne Grund, og derfor har paa den anden Side ogsaa Kampen været ført længe mod flere af disse Blade. Man maa blive ved og blive ved at kæmpe imod dem, og først naar man har faaet en 3 & 4 Domme mod disse Personer, begynde Domstolene at idømme virkelig strenge Straffe, som kunne

være i Stand til at tvæle et saadant Foretagende og berøve de Paagældende Lyft dertil.

Komitte forekomme mig virkelig ogsaa de Bemærkninger, som den ærede Taler fremkom med om Grundlovens Ophævelse af Censur og satte i Forbindelse med denne Sag. Boghandlercensur har Grundloven aldrig tænkt paa at ophæve; den har eksisteret og vil komme til at eksistere, saa længe Verden staar. Forlæggeren over altid Censur over det Værk, han skal forelægge, om ikke af anden Grund saa for at danne sig en Mening om, hvorvidt det duer, saa det kan betale sig at forelægge det. Den Censur maa virkelig en Forfatter finde sig i. Det er ikke andet end et Forsøg paa at benytte et forhadet Stikord til en Slags Agitation mod Lovforslaget, naar man i denne Forbindelse vil pege paa Grundlovens Censurbestemmelser.

Ligesom jeg tror, at de Mobbemærkninger, der ere blevne gjorte mod Vndringsforslaget Nr. 2, i Virkeligheden ikke have Noget paa sig, saaledes gjælder det i endnu højere Grad om de Bemærkninger, der ere fremsatte mod Lovforslagets § 2, der altsaa efter Udvalgets Vndringsforslag skulde blive Nummer 3. Det er jo allerede bemærket dels af mig under Sagens forrige Behandling og dels af den ærede Ordfører for Udvalget under Sagens Behandling i Dag, at Paragraphen virkelig ikke indeholder væsentlig Andet end, hvad den nuværende Lovgivning indeholder, og at Straffen heller ikke er strengere, thi det er den selvsamme Straf, som den nuværende Lovgivning har. Dette, at man kan blive straffet med Forbedringshusarbejde, naar man nu endelig vil stille Sagen paa Spidjen og gaa ud fra, at Domstolene, trods deres Praxis, skulde finde Behag i at vælge Maximum af Straffen, for ved uanstændige Ord, Væder eller Handlinger at krænke Blufærdigheden, er Noget, der ogsaa kan finde Sted efter den bestaaende Lovgivning, og der haves talrige Domme, ikke just paa Forbedringshusarbejde, men paa Bånd og Brød; Forbedringshusarbejde er jo sjældent, fordi Domstolene, som sagt, sjældent vælge Maximum. Men jeg skulde dog ogsaa mene, at der bør være en alvorlig Straf for dette. Det maa jo nemlig bemærkes, at der kræves en af disse to Ting: enten dette, at man krænker Blufærdigheden, altsaa ved at henvende disse Ytringer til den bestemte Person, hvis Blufærdighed der ved krænkes — der er jo ikke Tale om at krænke Blufærdigheden blot ved at udslynge saadanne Ord i al Almindelighed, men ved at henvende dem til den bestemte Person i den nævnte strafbare Hensigt, eller ogsaa for